

בס"ד רבוננו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פרשת השבוע: אומר "כְּדַאי הוּא רַבִּי שֶׁמְעוֹן לְסִמּוֹךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק" **כְּנִיסַת הַשְּׁבִיט: 18:47**

ערש"ק טז' אייר תשע"ג (26.4.13) © **צִיאַת הַשְּׁבִיט: 19:58** ר"ת 20:38

הַפְּטָרָה: "וְהַפְּהָנִים וְהַלֵּוִים" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הזמנים לפי חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"עמר לגלגלת" אותיות "לג עמר"

בשו"ת "חתם סופר" (סימן רל"ג) מצינו חידוש נפלא (שמעולם לא שמענו), שהטעם לשמחת ל"ג בעומר הוא, מכיון שביום זה התחיל לרדת המן לישראל במדבר. וכפי דבריו הקדושים של ה"חתם סופר": "מיום (טו' באיר) שכלה החררה (=המצות) שהוציאו (ישראל) ממצרים, הלכו (ישראל) ג' ימים בלא לחם, ואחר-כך ירד המן. אם כן, הורדת המן (היתה) ביום ל"ג בעומר (ח"י באיר), וראוי לעשות לזה זכר טוב...".

והוסיף על-כך ה"חתם סופר" רמז נאה, ואמר: "הנה, בכתוב וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר" – עד כאן ל"ג אותיות, רמז על ל"ג בעומר, שבו התחיל המן לירד".

דהינו, אומר ה"חתם סופר", אם נספור את האותיות בכתוב "וספרתם לכם ממחרת השבת מיום הביאכם את עמר", הנה, עד המלה "עמר" יש ל"ג אותיות, לרמז על ל"ג בעומר.

ולכן הכתוב מתחיל בתיבת "וספרתם" – כדי לומר לנו שצריך לספור עד תיבת "עמר" כדי לגלות שירידת המן היתה ביום ל"ג בעומר.

רמז נוסף: בכל פרשת המן, החל מהפסוק הראשון (שמות טז, ד): "ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים ויצא העם ולקטו...". עד הפסוק האחרון, "והעמר עשרית האיפה הוא" – יש בדיוק ל"ג פסוקים, לא פחות ולא יותר. וזאת, כדי לרמז שאכן המן התחיל לרדת ביום ל"ג בעומר (ומה עוד שעל המן נאמר: "לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת"). הנה, **"עמר לגלגלת"** הם אותיות "לג עמר".

והנה, על מה שאמר הקב"ה למשה, "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים", פירש הוהר הקדוש (ויחי רמז, מתורגם): "לחם משנה, מהו לחם משנה? אלו שתי לחמים – לחם מן השמים ולחם מן הארץ".

ובאר ענין זה הרה"ק פינחס פרידמן ואמר: ש"לחם מן הארץ" רמז לתורת הנגלה, ואילו "לחם מן השמים" הוא רמז על תורת הנסתר, אותה משפיע הקב"ה לראויים לכך כפי שכתוב (תהילים כה, יד): "סוד ה' ליראיו...".

וכדי לחזק את דבריו, הוא מביא את הכתוב בזהר הקדוש (בשלח סא, מתורגם): "בתחילה, כשיצאו ישראל ממצרים נכנסו לאכול לחם הנקרא מצה. ועתה זכו לאכול לחם אחר, חשוב יותר, ממקום עליון, כמו שכתוב: "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים, מן השמים ודאי".

ועוד מסופר בזהר הקדוש (ויחי ריו, מתורגם): "יום אחד נרדם רבי יהודה תחת עץ אחד, וראה בחלומו ארבע כנפים (של טחנת קמח)...ועלה רבי שמעון עליהם וספר תורה עמו, ולא השאיר כל ספרי סודות ואגדות שלא העלה אותם לרקיע...כאשר התעורר רבי יהודה אמר: ודאי כאשר מת רבי שמעון הסתלקה החכמה. אוי לדור שאותה אבן טובה שהיו רואין ממנה...נאבדה מהם. בא רבי יהודה אצל רבי אבא, וספר לו על חלומו. העלה רבי אבא ידיו על ראשו ובכה, ואמר: רבי שמעון, ריחיים שטחנו ממנו מן טוב, כל יום לוקטים אותו, שנאמר "הממעייט אסף עשרה חמרים". עכשיו הריחיים והמן הסתלקו, ולא נשאר בעולם זולת מה שכתוב: "קח צנצנת אחת ותן שמה מלא העמר מן והנח אתו לפני ה' למשמרת לדורתכם...".

הרי לנו דברים ברורים ונהירים שתורתו של רשב"י היתה בבחינת מן (=לחם מן השמים), היורד מן השמים. ומה שנשאר הוא בבחינת "צנצנת אחת" למשמרת לדורות הבאים.

יהי רצון שנוכה לקבל הארה מתורתו הקדושה והנפלאה, ואפילו הארה בבחינת "צנצנת אחת" קטנה, אמן!

"ועלון מושעים בהר ציון", סופי תבות "מרון"

בספר "נהורא דיוסף" מובא, שהעליה למרון בל"ג בעומר מכפרת על חטא העגל. שכן, בחטא העגל רקדו ושמחו ואכלו מסביב לאש של **טומאה**. ואילו במירון אנו רוקדים ושמחים ואוכלים מסביב לאש של **קדושה**.

יהי רצון שנוכה לקבל הארה מתורתו הקדושה והנפלאה, ואפילו הארה בבחינת "צנצנת אחת" קטנה, אמן!

"ועלון מושעים בהר ציון", סופי תבות "מרון"

בספר "נהורא דיוסף" מובא, שהעליה למרון בל"ג בעומר מכפרת על חטא העגל. שכן, בחטא העגל רקדו ושמחו ואכלו מסביב לאש של **טומאה**. ואילו במירון אנו רוקדים ושמחים ואוכלים מסביב לאש של **קדושה**.

לכן בל"ג בעומר עולים למירון לתקן את חטא העגל, להפוך מר למתוק, ועל-כך רומז "מרון" – להפוך מר ל-רון(=שמחה). והעליה לחר מירון היא בבחינת עליה לחר ציון, כפי שרמזו בנביא (עובדיה א', כא): "ועל מושעים בהר ציון" – סופי תבות "מרון".

בספר "פרי עץ חיים" להאר"ל (פסח פ"א) מובא שביציאת מצרים, עם ישראל יצא "בעדי עדיים", דהינו עם שני כתרים, כפי ששנינו בגמרא (שבת פח'): "דרש רבי סימאי: בשעה שהקדימו ישראל נעשה לנשמע' באו שנים ריבוא של מלאכי השרת, (ו)לכל אחד ואחד מישראל קשרו לו שני כתרים, אחד כנגד 'נעשה' ואחד כנגד 'נשמע'. ופיון שחטאו ישראל (בעגל) ירדו מאה ועשרים ריבוא מלאכי תבלה ופרקום, שנאמר (שמות לג, ו): 'ויתנצלו בני ישראל את עדים מהר חורב'. (כן כתוב 'ועתה הורד עריך מעליך' שהפסידו את העדים). וצריך לדעת, שאותם הכתרים שקבלו ישראל, הם הם כתרים של אור גדול ומזהיר של סודות התורה. כפי שאמרו המלאכים להקב"ה (כשעלה משה לחר סיני לקבל את התורה): "תנה הודך על השמים" – השאר את הודך, את שני הכתרים של הוד/סודות התורה בשמים.

וצריכים עוד לדעת, כי התנא הדגול רשב"י, שגלה בעולם את תורת הסוד, זכה להשיג את שני הכתרים של הוד שנטלו מישראל. וביום לג' בעומר יש הארה מכתרים אלו. שכן, יום לג' בעומר הוא בבחינת "מתן תורה" של תורת הנסתר לישראל. וכפי שרמזו דוד המלך בתהילים (קיש', יח'): "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". "גל עיני" – ביום "גל" (=לג') בעומר, הנחיל רשב"י את נפלאות(=נסתרות) התורה לדורות עולם. (יש לציין, כי יום ל"ג בעומר הוא ביום של "הוד שבהוד", לרמז על הארת שני הכתרים של ההוד). וצריך לדעת, שיום זה (=לג' בעומר) הוא מסוגל ביותר שיגלה הקב"ה את עיני האדם לראות את נפלאות(=נסתרות) התורה הקדושה, כמו שכתוב "גל עיני" – גל, מלשון תגלה, שיום זה מסוגל לגלות את נפלאות(=נסתרות) התורה הקדושה. "אדם ובהמה תושיע ה'".

בספר "אורה ושמחה" להרה"ק רבי אברהם שמחה מבארניב זצ"ל (אות מבי) מובא רמז נפלא על התנא האלקי רשב"י שהכתוב (תהילים לו, ו) "אדם ובהמה תושיע ה'", הוא בגמטריה "רבי שמעון בר יוחאי" וצריך להבין ענין זה. שכן, וכי מה הקשר בין "אדם ובהמה תושיע ה'" לבין רבי שמעון בר יוחאי? נראה לפרש פונת הרמז בזה על-פי מה שכתב החיד"א זצ"ל, בספרו "דבש לפי", שראה בספר כתב יד ישן, שחכם אחד הגיה לו ספר הזהר, ומחמת דוחקו מכר אותו. והנה, כאשר ישן בלילה, חלם שמצארים אותו מן השמים, וקוראים לו **בהמה**. מיד קם בבקר בצער, והלך לתלמיד חכם אחד שיפתור לו את חלומו. אמר לו אותו תלמיד: "דע לך, שמן השמים הוכיחו אותך על שמכרת והוצאת את ספר הזהר הקדוש מביתך. ולכן קראו לך **בהמה**", שזה ראשי תיבות (דברים כו, יג): "בערתי הקדש מן הבית". שכן, בערת/הוצאת את הקדש(=את הזהר הקדוש) מן הבית. וכאשר שמע כך אותו חכם, מיד הלך וקנה את הזהר בחזרה, והכניסו לביתו.

והנה, ידוע שהאדם החוטא נקרא "**בהמה**", כמו שדרשו חז"ל בגמרא (חולין ה') על הכתוב בתורה: "אדם כי יקריב מכם קרבן לה' מן הבהמה". 'מן הבהמה' - להביא בני אדם שדומים לבהמה" - דהינו, שצריך ל"הקריב"(=לקרב) אדם לה' "מן הבהמה" - מאנשים שדומים לבהמה, ולהחזירם בתשובה לאביהם שבשמים.

לפי זה נמצאנו למדים, שסגולה נפלאה היא להחזיק בבית את הזהר הקדוש. שכן, על-ידי כך יזכה האדם להיות בבחינת אדם, ולא בהמה, שהרי, אומר רשב"י בגמרא (יבמות סא'): "רבי שמעון בן יוחאי אומר: קברי עובדי כוכבים אינם מטמאין באהל, שנאמר (חזקאל לד, לא'): 'ואתן צאני, צאן מרעיתי אדם אתם'. אתם קרויין 'אדם', ואין עובדי כוכבים קרויין 'אדם'".

נמצא, כי בזכות שמחזיקים בבית את הזהר הקדוש, תורתו של רשב"י, פווח רב להשפיע לנו שיתקיים בנו "אתם קרויין 'אדם' - אדם ולא בהמה. הנה כי כן מטעם זה, כאשר מכר אותו חכם את הזהר קראו לו "**בהמה**" - "בערתי הקדש מן הבית" - לרמז שהפסיד בכך את הסגולה להיות בבחינת אדם".

וזהו שיסוד המקובל האלקי מהר"ש, להביא בשיר "בר יוחאי" (בית הרביעי): "נעשה אדם נאמר בעבורך", כי בזכות שיטת רשב"י, יש בפוחו של איש ישראל להיות בבחינת אדם.

הנה כי כן, נפלא להבין בזה הרמז "אדם ובהמה תושיע ה'". כלומר כאשר יש מלחמה באדם, בין היצר הטוב ליצר הרע, אם להיות בבחינת אדם או ח"ו בבחינת בהמה, יכול רק הקב"ה להושיע לו להתגבר על היצר הרע, להיות בבחינת "אדם". ולפי המבואר, הרי זה רק בזכות רשב"י, כמו שכתוב בפסוק "אתם קרויין 'אדם'". **שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!**

בס"ד רבונו של עולם אב הרחמים, יהי רצון שזכות רשב"י תעמוד לנו, ותגאלנו ברחמים רבים, אמן.

פְּרַשְׁת הַשְּׁבוּעַ: אָמַר "כִּדְאֵי הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן לְסֻמוּךְ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחָק" כְּנִיסַת הַשְּׁבִיעַ: 18:47

עֲרַשׁ"ק טז' אֵייר תשע"ג (26.4.13) © **צִיאַת הַשְּׁבִיעַ: 19:58** ר"ת 20:38

הַפְּטָרָה: "וְהַפְּהָנִים וְהַלְוִיִּם" (לקבלת העלון בדוא"ל שלח הודעה ל moshe45@bezeqint.net) (הוזמנים לפי חיפה)

"בְּנֵי צִיּוֹן"

"נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג בעומר... שאז פסקו מלמות (תלמידי רבי עקיבא)"

שְׁנֵינוּ בַּגְּמָרָא (יבמות סב): "שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלֶף זוגִים (=עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף) תְּלַמִּידִים הָיוּ לוֹ לְרַבִּי עֲקִיבָא, מַגְבַּת עַד אֲנִטְיָפָרְס (שְׁמוֹת שֶׁל מְקוֹמוֹת), וְכֻלָּן מֵתוּ בְּפָרֶק אֶחָד (=בְּתַקּוּפָה אַחַת), מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נָהֲגוּ כְּבוֹד זֶה לָזֶה. וְהָיָה הָעוֹלָם שָׁמִים". וּמִטַּעַם זֶה פָּסַק הַשְּׁלַחַן עָרוּךְ (או"ח סימן תצג, סעיף ב'): "נוהגים שלא להסתפר עד ל"ג בעומר, שאומרים שְׁאֵז פִּסְקוּ מְלָמוֹת (תְּלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא), וְאֵין לְהַסְתַּפֵּר עַד יוֹם ל"ד בַּבֶּקֶר".

אִם כֵּן, יֵשׁ לָנוּ לְשֹׂאֵל כָּאֵן קוֹשִׁיָה גְדוֹלָה וְעֲצוּמָה, אֵיךְ יִתְכַּן לוֹמֵר עַל תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא שֶׁבִּל"ג בְּעוֹמֵר "פִּסְקוּ מְלָמוֹת", הֲלֹא לְפִי מָה שְׁאָמְרוּ חו"ל בַּגְּמָרָא: "שְׁנַיִם עָשָׂר אֲלֶף זוגִים (=עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף) תְּלַמִּידִים הָיוּ לוֹ, לְרַבִּי עֲקִיבָא... וְכֻלָּן מֵתוּ בְּפָרֶק אֶחָד (=בְּתַקּוּפָה אַחַת), מִפְּנֵי שֶׁלֹּא נָהֲגוּ כְּבוֹד זֶה בְּזֵה...". הִנֵּה, הַכְּתוּב אוֹמֵר "וְכֻלָּן מֵתוּ" – מִשְׁמַע שְׁכֻלָּם מֵתוּ – כָּל עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף תְּלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא. אִם כֵּן, אֵיךְ שִׁיךְ לוֹמֵר שֶׁבִּל"ג בְּעוֹמֵר "פִּסְקוּ מְלָמוֹת"? וְהָרִי לֹא נִשְׁאַר עוֹד מִי שְׁיִמּוֹת!

וְנִרְאֶה לְבָאָר עֲנִין זֶה עַל-פִּי מָה שֶׁכָּתַב הַחִיד"א בַּסֵּפֶר "טוֹב עֵינַי" (סימן יח' ד"ה, סימן תצ"ג), שְׁאָמַנְם כָּל תְּלַמִּידֵי רַבִּי עֲקִיבָא מֵתוּ עַד ל"ג בְּעוֹמֵר, וּבְאִמַּת נִשְׁאַר הָעוֹלָם שָׁמִים מִתּוֹרָה, אֲלֹא שֶׁכֶּבֶר בְּאוֹתוֹ ל"ג בְּעוֹמֵר הַתְּחִיל רַבִּי עֲקִיבָא לְלַמֵּד אֶת תְּלַמִּידוֹ הַחֲדָשִׁים תּוֹרָה, כְּדֵי שִׁימְלֹאוּ אֶת הָעוֹלָם כְּלוֹ בְּתוֹרָתָם. עַל-כֵּן, ל"ג בְּעוֹמֵר הוּא יוֹם שֶׁל שְׂמִיחָה עַל אוֹר הַתּוֹרָה, שֶׁנִּתְחַדֵּשׁ בְּעוֹלָם מִתְּלַמִּידוֹ הַחֲדָשִׁים שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא.

עַל-כֵּן, מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל תּוֹרָה הוּא, שְׁמַרְבִּים לְהַדְלִיק נְרוֹת וּמְדוּרוֹת שֶׁל אֵשׁ בִּל"ג בְּעוֹמֵר. שְׁכֵן, כְּאֲשֶׁר מֵתוּ תְּלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא הָיָה הָעוֹלָם לֹא רַק שָׁמִים, אֲלֹא בַּחֲשֵׁךְ וּבְעֲלֻטָּה. שְׁהָרִי, אוֹר הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה מְאִיר אֶת הַכֹּל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "כִּי נֵר מְצוּהָ וְתוֹרָה אוֹר" – וְלֹא הַתּוֹרָה הָיָה הָעוֹלָם בַּחֲשֵׁךְ וּבְעֲלֻטָּה רְחוּנִית.

אוֹלָם, בְּזִכּוֹת רַבִּי עֲקִיבָא, שֶׁהַתְּחִיל לְלַמֵּד תּוֹרָה לְתַלְמִידוֹ הַחֲדָשִׁים בִּל"ג בְּעוֹמֵר, הַתְּחִיל בְּיוֹם זֶה אוֹר הַתּוֹרָה לְהַתְּגַלּוֹת בְּעוֹלָם, וְלָכֵן אָנוּ מְרַבִּים לְהַדְלִיק נְרוֹת וּמְדוּרוֹת אֵשׁ.

כְּדַרְכָּהּ שֶׁל תּוֹרָה, הַנִּדְרָשֶׁת בְּשִׁבְעִים פָּנִים, נִרְאֶה לְבָאָר אֶת הַקּוֹשִׁיָה (עַל מוֹתָם שֶׁל עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף תְּלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא, שְׁמֻצָד אֶחָד כְּתוּב בַּגְּמָרָא "וְכֻלָּן מֵתוּ", וּמֻצָד שְׁנַיִם אוֹמְרִים חו"ל שֶׁבִּל"ג בְּעוֹמֵר "פִּסְקוּ מְלָמוֹת"), עַל-פִּי מָה שֶׁגִּלָּה לָנוּ הַמְּקוּבֵל הָאֲלֶקִי הַגֵּה"ק הַרמ"ע מִפְּאֲנוּ זצ"ל, בַּסֵּפֶר "עֲשָׂרָה מְאֻמְרוֹת" (מְאֻמֵּר "אִם כָּל חַי" ח"א, פָּרֶק ג'), שֶׁעֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף תְּלַמִּידוֹ שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָא הָיוּ גִלְגּוּלִים שֶׁל עֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף אֲנָשֵׁי שְׁכָם, שְׁנֵהֲרָגוּ בְּמַעֲשֵׂה דִינָה, עַל-יְדֵי שְׁמַעוֹן וְלוֹי.

(וְהִנֵּה, לְמִרוֹת שֶׁלֹּא מִן הָרְאוּי לְהַאֲרִיךְ כָּל-כֵּף בְּעֵנִינִים שֶׁל גִּלְגּוּלֵי נַשְׁמוֹת, שֶׁבָּהֶם רַב הַנִּסְתָּר עַל הַגְּלוּי, בְּכָל זֹאת מִיְדֵי פַעַם מוֹתֵר, וְאֵף חוֹבָה לְהִבְיֵא קִצַּת מַעֲנִינִים אֵלּוּ כְּדֵי לְחַזֵּק וְלְהַתְּחַזֵּק, בְּרְאוּתָנוּ אֶת גְּדֹל מַעֲלָלוֹ וּנְפִלְאוֹתָיו שֶׁל הַבוֹרָא יִתְבָּרַךְ, הַמְּסוּבֵב כָּל הַסִּיבּוֹת, כְּדֵי לְתַקֵּן אֶת כָּל הַנִּפְשׁוֹת עַל-יְדֵי גִלְגּוּלָן. שְׁהָרִי כָּלֵל גְּדוֹל הוּא לְפָנֵי ה' יִתְבָּרַךְ, "כִּי לֹא יִדַּח מִמֶּנּוּ נִדַּח" (=הַקֵּב"ה דוֹאֵג שֶׁכָּל נַשְׁמָה תִּגִּיעַ לְתִיקוּנָה). וְעַל-יְדֵי כֵּף יִשְׁכִּיל כָּל אָדָם לְדַעַת, כִּי כָּל מָה שֶׁהוּא סוּבֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה, הוּא כְּדֵי לְתַקֵּן אֶת אֲשֶׁר פָּגַם בְּגִלְגּוּל זֶה, אוּ בְּגִלְגּוּל אַחֵר. וְאֲשֶׁרִי מִי שֶׁעָמְלוּ בְּתוֹרַת וּבְעִבּוּדַת ה', כִּי בְּכֵף הוּא מְתַקֵּן הַכֹּל).

וְהוֹסִיף שֵׁם הַרמ"ע מִפְּאֲנוּ, וְאָמַר שֶׁעֲשָׂרִים וָאַרְבָּעָה אֲלֶף אֲנָשֵׁי שְׁכָם הָיוּ נַשְׁמוֹת גְּדוֹלוֹת מְאֹד, וּמִטַּעַם זֶה הִסְכִּימוּ לְקַבֵּל וּלְקַיֵּם אֶת מִצְוֹת הַמִּילָה עֲלֵיהֶם.

(כְּיָדוּעַ, שְׁכָם בֵּן חֲמוּר חָשַׁק וְטָמֵא אֶת דִּינָה, אַחֲוֹת שְׁנַיִם עָשָׂר הַשְּׁבִטִים. וְלְכִסּוֹף רָצָה אֵף לְשֹׂאת אוֹתָהּ לְאִשָּׁה. וְהִשִּׁיבוּ לוֹ הַשְּׁבִטִים, אַחֲוֵי דִינָה, שְׁאֵם הוּא וְכָל אֲנָשֵׁי עִירוֹ יְמוּלוּ, אֲזִי הֵם יִסְכִּימוּ לְתַת לוֹ אֶת דִּינָה אַחֲוֹתָם, לְאִשָּׁה. וְאֲכֹן, שְׁכָם שֶׁכָּנַע אֶת אֲנָשֵׁי עִירוֹ, וְכָלֵם מְלוֹ אֶת עֲצָמָם. אוֹלָם, בְּיוֹם הַשְּׁלִישִׁי לְמִילָתָם, לְקַחוּ שְׁמַעוֹן וְלוֹי אֶת חֲרָבָם, וְהָרָגוּ אֶת שְׁכָם וְאֶת כָּל אֲנָשֵׁי הָעִיר).

והנה, למרות שאנשי שכם היו נשמות גדולות, **הטאו** הם במשך חיהם, ושקעו **בטומאה**. אולם, בזכות שמלו את עצמם, ואחר-כך **נהרגו** על-ידי שמעון ולוי, היתה לנשמתם קצת תיקון ועליה.

ויש לומר, שתחילת תיקונם של אנשי שכם, היתה על-ידי שמעון, שהוא היה העיקר בהריגתם. על-כן, סבב הקב"ה, מסובב כל הסיבות, שכל עשרים וארבעה אלף אנשי שכם שנימולו, יתגלגלו בשבט שמעון. וכן, **הניצוץ הטוב** של נשמת שכם בן חמור התגלגלה בזמרי בן סלוא, ראש שבט שמעון.

והנה, על-ידי גלגולם בשבט שמעון כבר **נתעלו** אנשי שכם ממדרגת גויים גמורים, למדרגת בני ישראל כשרים, משבט שמעון. אולם, היות והיה בהם עדין **פגם** מהגלגול הקודם, בהיותם אנשי שכם – לכן, כמו **שנכשלו** על-ידי שכם בן חמור, בגלגול הראשון, בעניני **קדושה**, כך **נכשלו** על-ידי זמרי בן סלוא, גלגולו של שכם, עם בנות מואב, וזהו שכתוב (במדבר כה, ט): "ויהיו **המתים** במגפה ארבעה ועשרים אלף". וזאת, כנגד עשרים וארבעה אלף אנשי שכם, **שנהרגו** על-ידי שמעון ולוי.

(כזכור, בלעם הרשע יעץ לבלק, מלך מואב, **שיחטיא** את בני ישראל עם בנות מואב, כפי שאמרו חז"ל (סנהדרין קו, עא): "אמר לו (בלעם הרשע לבלק): אלהיהם של אלו שונא זימה... עשה להן קלעים (=אהלים) והושב בהם זונות, שיכשילו את עם ישראל". ואכן, זמרי בן סלוא, ראש שבט שמעון, ועשרים וארבעה אלף אנשים משבטו, שהיו כאמור גלגולם של שכם בן חמור ואנשי עירו, נכשלו **וחטאו** עם בנות מואב).

נמצא מזה ששכם בן חמור ואנשי עירו, שהתגלגלו בזמרי ועשרים וארבעה אלף אנשי שבטו, שוב **נכשלו** ולא הצליחו לתקן את נשמתם.

ולכן סבב מסובב כל הסיבות, הקב"ה, ששכם בן חמור יתגלגל ברבי עקיבא, ועשרים וארבעה אלף אנשי עירו יתגלגלו בתלמידי רבי עקיבא, אשר נסה לתקנם, בכך שלמד עמם **תורה** ודרכים בעבודת ה'. אך, כידוע, **כלם מתו** מפסח ועד עצרת, משום שלא נהגו כבוד זה בזה, כמו שכבר הבאנו: "שנים עשר אלף זוגים (=עשרים וארבעה אלף) תלמידים היו לו לרבי עקיבא, מגבת עד אנטיפרס, וכלן **מתו** בפרק אחד (=בתקופה אחת), מפני שלא נהגו כבוד זה לזה. והיה העולם שמים".

ומבאר הרמ"ע מפאנו, כי הסיבה שלא נהגו התלמידים כבוד זה בזה, היתה מפני שזכרו מה **שחטאו** בגלגול הקודם עם בנות מואב, בשיטים. וזאת, כפי שכתב בספרו "עשרה מאמרות" (שם, פרק כב): "צא ולמד מתלמידי רבי עקיבא, שלא חלקו כבוד זה לזה, בזוכרם **עון** שיטים, שלא הטירו ממנו...". וזהו שאמר רבי עקיבא לתלמידיו החדשים: "הראשונים לא **מתו**, אלא מפני שהיתה עיניהם צרה בתורה זה לזה. (ולכן) אתם לא תהיו כן!".

כלומר, הרי אתם רואים שהראשונים **מתו** על שלא נהגו כבוד זה בזה, שזהו סימן שנשארו בהם פגם מגלגולם הקודם בבנות מואב, פגם שעדין לא נטהרו ממנו – אם כך, צריכים אתם ללמוד מזה לקח, שמצד **הקדושה** צריכים אתם להתאחד ולנהוג כבוד זה בזה.

ומעתה יאיר לנו עמק פונתם של חז"ל, שקבעו של"ג בעמר הוא יום של שמחה, על שתלמידי רבי עקיבא **פסקו מלמות**". שכן, עד עתה, לפי מה שלמדנו, הם כבר **מתו שלש פעמים**: פעם אחת, בהיותם אנשי שכם. פעם שנייה, בהיותם בשבט שמעון. ופעם שלישית, בהיותם תלמידי רבי עקיבא.

אולם, עתה, לאחר שלמדו **תורה** עם רבי עקיבא, ומתו בימי הספירה, הנה, בל"ג בעמר כבר **פסקו מלמות**". כלומר, הם אינם צריכים יותר להתגלגל ולמות שוב, כמו שמתו עד עכשיו – שכן, כבר באו על תיקונם השלם. "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי שבת שבתון מקרא קדש" (על פי "אורה של תורה" להרה"ק פינחס פרידמן)

כדי להבין את חומרת חילול השבת, מביא ה"חפץ חיים" משל על חנוני, המתפרנס ממכולתו. הנה, אומר ה"חפץ חיים": "אם מעל החנות של החנוני מוצב שלט "מכולת", יודעים כלם שיש כאן חנות מכולת. על-כן, כאשר אדם בא לקנות בחנות, ורואה שהיא סגורה, עדין אומר הוא לעצמו, שיתכן שבעל החנות לא מרגיש טוב, או אולי נסע לחופשה וכדו', ועתיד הוא לחזור. לכן, כל זמן שהשלט קיים, יודעים הקונים שהחנות עדין פועלת, ובעליה שוב-ישוב למכור בה. אך, אם רואים הקונים, שהשלט "מכולת" הוסר מעל החנות, יודעים כלם שהחנות נסגרה, ואין סיכוי שבעל החנות יחזור. על-כן, אומר ה"חפץ חיים": דעו לכם, ה"שלט" של היהודי זאת השבת. כל עוד היהודי שומר על השבת, למרות שבתחומים האחרים הוא אינו מקפיד כל-כך, הרי יש סיכוי שיחזור בתשובה. אך, אם לא שומרים את השבת, כאילו מסירים את ה"שלט" מעל החנות, וכך הזהות היהודית נעלמת. יהי רצון, שנזכה בלנו לשמור את השבת כהלכתה, וזכות מצות שמירת השבת תעמוד לזכותנו ולהגנת עם ישראל בכל אתר ואתר, אמן. **שבת שלום לכל בית ישראל! נא לשמור על קדושת הגיליון!**